

ABONAMENTU

	In oraș	In districte
Pentru un an	24	30 lei.
Pentru $\frac{1}{2}$ an	12	15 —
Pentru trei luni	7	8 —

Ori-ce Abonament neinsoșită de valoare se refuză.

Abonamentele să facă numai ce la 1 și 1/2 a le fie cărei luni.

Episolele nefranțate se refuză și articoli nepublicați se ardă.

Pentru rubrica inserțiuni și reclame Redacțunea nu este responsabilă.

Pentru abonamente, reclame și anunțuri, a se adresa la Typographia Națională, strada Academiei No. 24.

AVIS

Telegraphul intră în ală cincilea an. Pentru același anăm de cătă să năștimușm lectorilor noștri cără ne-a dată unu concursu neașteptat.

Tinendu cont de acestu concursu, vom căuta și noi ca azală următoru să facem totă imbnătățire posibile în redacțune. Amu și început deja cu acestu număr, precum lectorii potu vedea, print'ro materiāl mai variată.

Mușindu incă o détă, dărū, lectorilor noștri, să facem și noi o singură urare pentru anul următor: să aibă mai mulți bani în casă și mai puține imposite și tacse pe spinare!

DEPEȘI TELEGRAFICE.

(Serviciul privată ală Românu).

Paris, 10 Ianuarie. — Broglie a declarat că n'ar putea forma cabinetul pînă ce Adunarea nu se va pronunța asupra legilor constitutionale.

Londra, 10 Ianuarie. — Djarul *Observer* dice că Don Alfons, înainte de a pleca, se va bgozi cu Principesa Maria Mérédés, fici ducelui Montpensier.

ANNULU 1874.

Anul 1874 a fostu fôrte productiv de fapte și de legi desastrose. Pentru teră; s'ară puțea dice că despotismul, în totă lumea, ajunsu la ultima ratio a sea, a întrebuințatul ultimele séle mișloce spre a'șt consolidă o putere putredă ce să dărâmă ca o veche ruină care cade căramidă cu căramidă, bulgăre cu bulgăre, și care, ca să o facă să mai tie, zidărî proști o astupă din totă părțile, astu-felu în cătă nici aerul să nu mai pótă să străbată pénă întră-tatul în cătă aerul năbușită isbucnește o détă și atunci întréga ruină să sfărémă, ca de nevoie cei interesați să fie siliți a ridica unu nou edificiu, în totă regulile artei, în locul ruinei.

Constructorii noștri politici, ca cei din totă Europa, au vîdut că lumina, progresul, libertatea să desvoltă și să consolidă la popore prin libera cugetare, prin rațiune, prin discuționi cari formăsă educațunea politică a unu popor. Spre a consolidă despotismul, cu totă prejudiciurile lui, ei au cătăt să pue cătușe libertăței de cugetare, de scrieri, de discuționi; ei au creduțu că facă astu-felu atâtă intuerică în cătă națjunea nu va mai vedea răul ce să produce, nu'lă va mai putea judica și nu va mai putea condamna pe răfăcători. Si resultatele acestu sistemă ati fostu fatale.

Reacționea a triușfatu pretutindeni; dără ce triumfă?

APPARE IN TOATE SERILE DE LUCRU

Décă amu voi să facem bilanțul desastrelor nôstre politice din anul 1874, etă ce vomă găsi:

Reformarea codulu penale, o eresiă în contra sciinței dreptului, derisorie corecționalisare a unor crimi și monstruoșa criminalisare a unor delict, așa în cătă și în unu castă și în altul ministru, ori cine aru fi, care aru voi să ecscrite o presiune ilicită și imorală asupra justiție, pote totu déuna fi sicură de a reuși. Codulu penal, transformatu așa precum a voită d-la ministru, numă consisă nici în principiul justiție morale, care în sciința dreptului este desimnatu ca sorgintea justiție penale; nici în principiul interesului și ordinei sociale, care este desimnatu ca limită, ca frēu puse aces-teri justiții. Codulu penale transformatu devine acumă numă unu instrumentu imoral de vendictă ministerială, de persecuțion preventice în contradicțune cu totă teoriile sciinței dreptului.

Ca să incunună acesta opera de înăbușire, vine procedura codulu penale care, pe lîngă alte monstruoșe eresi, admite și arestarea preventivă în materia de presă, adică erigie în dreptu arbitrarul ministerial de a pedepsi, prin unu judecătoru de instrucțune docilu, pe unu omu în societate, privădul de libertatea sea, fără ca mai ântîi să fi fostu judecatu.

* * *

Reforma legelor județene și comunale, adică ridicarea realităței unei reprezentanțuni serioșă și eficacie a județelor și a comunelor în propriile lor interese, și lăsarea unei umbre de consiliuri a căroru puter și prerogative numă rîmână de cătă ilusori și derisorii. Ridicarea arbitrară a drepturilor imunităților comunale de care s'au bucurat în organizațunea statului nostru abantiquo de la descălicătore și care nimen pénă aci nu a cutedat a le atinge. Si resultatul acestei legi nefaste a fostu că, în alegirile comunale, cu drepturile nesocotite care s'au datu proprietarilor, amintescu vechile prejudiciuri feudale și nu au nici chiar meritele de a fi conforme usurilor, tradiționilor și moravurilor române, s'au petrecutu scene atâtă de ridicule în cătă acei chiaru cari leau votat în Cameră și în Senat și rădeau el însu cu hohotu de ne-

dominirile ivite la punerea legei în lucrare.

* * *

Amu avută alegeri cu bête, cu ingerența administraționei, cu corupție, amenințări, falsificări de liste electorale, introducere cu dumul a alegătorilor de contra bandă, introduceri de bilete falșe în urnele electorale și președенții de biourouri pușcăriaș, său bateuș și de meseria. Resultatul aces-teri alegeri a fost căderea celor aleș, său mai bine celor numiți la tocmai, în detrimentul intereselor și drepturilor țerei, docilitatea unor reprezentanțuni naționale ticluite éru nu libera es-presso a alegătorilor, a da fără socotință biluri de indemnitaț și a vota orbesce totu ce li se cerea bună său rău; imposite co-vîrșitore, licenție ruinătoare, credite onerose care mărescă datoria flotantă fara a prevedea mi-lăciile de plătă; destrucționea garanților și a instituționilor asi-curate prin Constituție; violarea drepturilor și a libertăților publice; Constituținea devenită o li-teră mărtă, o derisiune în mâinele acelor insărcinați cu respectarea și execuțarea ei; persecuționa și isbirile în toți ómenii de bine, cari nu cugetă ca guvernul.

* * *

Amu avută compromiter ea es-tenței nôstre politice și naționale prin aceia ce vomă numi o inutilă infructuosă și nedibăcia săcăire Turciei care, în sfîrșit, revoltată de atâtea sfrutări facișie, s'a pusă pe tărîmul arbitrarul și ală violenței la rîndul ei; a prinsu români, ț-a judecatu, ț-a condemnatu și s'a creduțu în putere de a executa sentințile loru,—violare a oră căru principiu de dreptu ală giților, pe care guvernul nostru a suferit-o cu o umilire demnă de o mai rea sortă, fără să fi dobîndită nici o satisfacțune legitimă pentru națjunea astu-felu ultragia-tă. Si în cele din urmă, până și a cordarea cu firmanu, ca în timpul Domnilor Fanariote, a unei deri-sori autorisări de a 'ncheia convenționi comerciale cu puterile, dreptu de care România s'a bucurat și pe care nu ni l'a contestat Pórtă sub Domniile Regu-lamentare, cându nu ne bucuram de garanția celor sépte mari pu-teri ale Europei. Nouă umilire pe

care România a suferit'o, grația neprevăderei și a imprudenței unui guvernă pripit; umiliri grave care punu în cestiune drepturile și i-munitățile nôstre naționale, care punu în riscu chiaru esistența nôstra politică și ne înapoiază la 1716, pe cându unu sfetnicu de taină ală imperiului Otomanu era trimisă Domnă în teră.

Ca fericire a starei financiare, avemă dările de sămă ale D-lui Ministru de finance; în totă defi-cite, implinirea impositelor cu gîrbace, execuționi de dorobanți, vîndare a averilor ómenilor până și la căldarea dupe vatră în dile-le de serbători și fără nici una din formalitățile prevădute de lege regu-latul implinite. Datoria flotantă colosală, furturile în bonurile ru-rale, și în sfîrșit, renta care nu este nici perpetua nici amortizabila, adică nici într'unu felu, și care să adaogă la imposite onerose ce dobîră poporaționea. Si ca cununa operei, o nouă sleire a țerei, o nouă exploatare a românilor de către strein, o nonă germană cu cerire a țerei: ipotecarea căilor ferate, cu care s'au petrecutu atetea coțcării, o nouă sarcină pe sermana țéră, încovoiată sub po-vara sarcinilor cu care a gratu-lat-o guvernul disu ală ordinei, și care nu este în finanție ca în totă de cătă unu guvernă de desordine și de anarchie.

* * *

In sfîrșit, ca stare socială, de-plorabile stăre de miseria și im-pilare a locuitorilor săteni, con-statată de d-ni Alexandru Catar-gi și C. Racotă, două deputați con-servatori, ale căror discursuri dan-o desmințire flagrantă respusului la mesajul tronului, și stabilescu că retele de care se vătă țera nu suntu precum le-a cuaifiatu cu atâta aroganță d-lu ministru Laho-vary „jeliri perpetu ale oposiționei”, nici dupe cum le-a numită d-lu primu ministru „generalitate” în is-cușința și cunoșința sea despre gramatică și adjecțiivi cuaifativi.

Aceste, fără se mai vorbim de abusuri, violențe și delapidări de-nunțate de țiare, și fără să men-ționăm de abusurile și ilegalita-țile funcționarilor chiar la primăria Bucureștiului, descrise pe largu și notate una căte una cu amănuntul în mai multe numere ale Telegra-

phuluș, fără ca d-lu primar și consiliul comunala să se fi îngrijită niciodată chiar ca notabili contribuabili, să chame ministerul public, să cerceteze, să urmărească său să disculpe pe acuzați, și să ne spue dacă în adevărul acele abusuri enorme și criminale s-au comis și s-au luat măsuri pentru îndrepata loru să nu s-au cometis.

Domeniul Pantazi Ghica a lansat special o fanionetă spre a se juca de artistul Ionescu și a se publica în *Telegraphul*.

D. Ionescu a jucat-o; noi ne facem plăcerea să o da adă cîitorilor noștri, sicuri fiind că vor găsi într-însa unu moment de mulțumire, vîndî cum se satirizează vîciurile și trădarea de patria.

Din cauza spațiului și din cauza că poștea numea adusă *Convorbirele* ce i s-a datu de autoru, cea ce a făcută pe autoru să ni le aducă erisigură, nu putem să le publicăm aici. Le amânamă dîră pentru numărul viitoru, recomandându-le cîitorilor noștri pentru frumusețea și spiritualu ce conținu.

Acestea constituie bilanțul politicu, finanțarul și administrativu al anului 1874. În alte epoci de lealitate politică și administrativă, de respectu alu instituțiunilor unui statu, de adevărata libertate onestă și de unu adevărătu spiritu de conservație, ar fi fostu de ajunsu unu singură faptu ca să facă să cadă unu guvern. Astă-dî unu guvernamentalu îmi dicea:

— „Noi batemu pe alegătoru la spete materialmente și moralmente; ei votădă ca oile cum voimă noă; guvernul e tare și mare, și cum voiesc așa face.”

Si așa este, cându-unu guvern n'are îngrijire de voința și opinia publică și cându-unu pasă de reprobație generală.

Fivorul alegători mai găloș de drepturile loru, mai prudenti, mai serioși, mai energici în 1875? Este totu ce putem să le urăm penitru binele publicu și fericierea ţerii; și căci, în adevărul, în 1874 au dormit români, și de unu somn letargicu, ucidătoru și regosu.

Dăca vomu lua starea socială, o vădemu totu atâtă de tristă. Într-o di numeramă personele în doliu ce amu întîlnită pe strade, și amu constatată 7 din 10; moru instituțiunile, moru și personele; dobu în politică, dobu și n familial.

Doliu și n petreceri! Decăderea teatrului naționalu, derinarea caracterului său romanescu și originalu, destremarea lui prin traducționu rele, de rău gustu, necioplite, în o limbă pocită, care numai romanescă nu este, de către societari puși în capulu acestei scăle de moravuri și de literă, ca să distrugă!

Sterilitate absolută în conservatoru, care n'a produsu niciodată artistu, niciodată unu diletante, și chiar unu execuțantu perfectu.

Sterilitate în litere, în poesia, în știință și în arte. Toți și totu cei vechi!

Odată erau în București serate musicale, serate de lecturi, serate de conversații; autori producători, literile să mbogățească.

Acum numai se vede nimicu. Amortire în politică, amortire în politica.

Acesta este bilanțul anului 1874.

Ce ne va aduce ore 1875? Se așteptă, însă deșteptări și pre-

EVENIMENTELE din SPANIA.

Mai multe diare străine, vorbindu despre evenimentele din Spania, relatau că Barcelona s-a fi revoltat la nouataea că don Alphonso s-a proclamat de rege alu Spaniei. Ca să dăru o justă relație despre primirea ce Barcelona a făcută proclamației lui don Alphonso, traducemă urmatoreea corespondință, adresată la 31 decembrie din Barcelona către șiarul Republica franceză:

Adevărul spunându, frumose cadouri ne rezervă în fie care său unu oficer superior al armatei spaniole. La 3 Ianuariu 1874, generalele Pavia, căpitanul-generale alu Madridului, măsură Adunarea și ne dădu unu cabinet care trebuia să scape patria. În Ianuarie, însă, treguse și politeja pără puțină ca întârziată. Mai respectuosu pentru tradiționu, generalele Martinez Campos, cu o neacomparabilă oportunitate, oferă ţerii săle unu pronunciamente în favoarea principelui Alphonso. Cadoul său este datat de la 29 decembrie. Ca corecție, densus intrace pe alu generalelui Pavia.

Cunoșteți pe Martinez Campos. Este acelă general care, comandându acumă două-decăt de luni provincia Gerona, reclamă cu energie de la puterea executivă restabilirea ordonanțelor militare. Elu găsea că, din cauza doctrinelor subversive, soldații tindă prea multă a se libera de dogma supunerii pasive, că densus nu se plecau în destul la ordinele șefilor loru cari trebuiau armăi cu putere absolute. Martinez Campo ca căpitanu-generale alu Catalonia și înținută la Barcelona o purtare forte rebelă faciă cu guvernul și în urmă a fostu numită comandante în armata de Nord, scăpându astfel justiției și ordonanțelor ale căroru asprimi le ceruse densus cu atâtă ardore contra soldaților. Eacă omul. Eacă general care, respundându la manifestul fiului Isabelei, a intrat în Valencia în capulu trupelor săle proclamându pe don Alphonso.

Cându faționea cantonalistă, (întransigentă) se sculară la Cartagena și se încreau să se întîndă în totu sudul Spaiei, în anul trecutu, amu audiu chiar eu ensemnă pe generale dicendu.

Acești omeni facu treburile carlistilor. Ei suntu carliști deghisați.

Ce ar trebui să se crede astă-dî despre Martinez-Campos, care revoluție trupele săle la strigătul de: Traiase don Alphonso alu XII! în momentul chiar cându capulu puterii executivă incerca unu atacu supremă contrare insurgenților din Nord?

In momentul în care vă sprijui aceste liniști, emoționea este prea mare în oraș. Rambla care este forul politic în Catalonia, și încă unu magnificu forum, este cu totul plin de lume. Tote artele cele mari suntu asemenea plină de mulțimea îngrijată. Se povestesc evenimentele din Valencia, și fie care trage consecințe, care, naturalmente, se modifică, după părere de căruia.

La 28 séra, Martinez Campos, care de mai multe gălă era în expediție în provincia Valencia, reîntră, după cătu se pa-

re, în oraș unde a conferită cu mai multe persoane influente. Acestea să făcută cu celu mai mare *incognito*. În această noapte, generalele plecă la Sagonta unde se află adunate brigadile Daban și Guardia. Acolo, în unire cu acești duoi locotenienți, densus se prezintă înaintea trupelor; apoi înțindu-le unu discurs, făcă pe acești omeni neconsciincioși să strige: «Traiase don Alphonso XII!» După imprimirea acestui actu, Martinez-Campos a telegrafiat miniștrilor de interne și de resbelu că armata centralu a aclamat monarchia constituțională a Bourbonilor și că în numele ordinii publice, a ideilor conservatoare și a concordiei, densus invita pe guvernă a nu l combate și a se uni cu elu. Generalele Jovellar, căre se află la Castellon de la Plana, ca comandante supremu alu armatei din Centru, se pronunciă într-adevăr în același moment în favoarea principelui Asturielor. În fine generalele Macias, care luase la Chiva, comanda divisiunii a două, și brigada Arnaj aderă la această mișcare.

In séra de 29, aceste forțe reunite sol sără la Cuarte, subțu comanda lui Martinez Campos și pătrunseră în Valencia a cărei garnisonă puțină numerosă fu surprinsă.

Astă-fel suntu sgomotele cari circulați adă-dimințejă, cându o proclamație a guvernatorelui civilă a venită ne dea căte-va amănunte. Trupele cari au pătruns în Valencia nu suntu numeroase și guverpulu care este forte ascultat în toate provinciile nu ar întârdia să pedepsescă pe culpabilii și a înăbuși acesta culpabilă insurecție.

Gouvernatorul civil care este unu militar, Brigadierul Cagnas, îndemnă pe populație să se unescă cu autoritățile. «Acesta restaurație este imposibilă, dică densus, și toate partidele cari au făcută revoluționea din Septembre (alungația Isabelei) se voru uni pentru a respinge pericolul comună.»

Independencia, făia locală castelarică, adresădă o proclamație poporului subtitlu: *Nuestro Deber*, «Détoria nostră.»

«O rebeliune criminală, dice densus, a venită ne turbure reconeiliarea partidelor revoluționare. Unire! Concordia! «Aceia cari au făcută împreună revoluționea din Septembre, aceia cari au gonită din Spania infama dinastie a Bourbonilor să se unescă pentru a îndeplini încă o detă opera din 1868.

«Să nu mai fi discuționi, certuri; Restaurația a ridicat drapelele său căldăcându în picioare ordonanțele și disciplina militară; să ne facemă datoria nostră; să nu avemă de cătu unu standard; toți împreună să strigăm: Josu Burbón! Traiase Libertate! Traiase Republică!»

Mai multe comisiuni esite de la Cercul republican din strada del Asalto, de la Cercul cōstituționale din strada del Regamir, de la Societatea democratică «Libertatea», și călăra radicală, au vizitat pe autorități, cari le-ău primită cu afecție și le-ău mulțumită de concursul loru.

Către săse ore grupele deveniră mai numeroase în strade și pe piețele publice. Se dice că restaurația la Madrid este în faptu împlinită.

Municipio (Consiliul municipal) și *deputacion provincial* (Consiliul general, județianu) s'a reunuit în sesiune extraordinară, cu scopu de a oferi concursul loru guvernului (republicanu). Ce e mai straniu este că acest două adunări au fostu numite de Martinez Campos.

Către nouă ore Barcelona a citită cu înmormuire compunerea nouului Cabinet care a fostu afișat pe tote colțurile cetății.

Lopez Dominguez a demisionat. Brigadierul Pinto înlocuște pe învingătorul de la Cartagena, care s'a retras în

cortulu său ca unu erou anticu, în compania unchiului său Serrano, ex-capului puterii executive, și a verului său Bedoya, ex-ministrului de resbelu.

Dupe cum se vede din acăstă corespondență, Barcelona nu camu se unește cu noua stare de lucruri, și mai multe diare francese cred că multă mai bine ar face juncile usurpatore de a nu trece prin Barcelona după cum se depesează din acestu oraș, cu data de 5 Ianuariu, că Alphonso este acceptat acolo la 8 Ianuariu.

AVARITIUNEA

Avariția este una din cele mai teribile boli de cari suferă cumpălitu mare parte din membru a vuții ai societăților de aq; o dată spiritul omului isbitu de acăstă pasiune sdrobitore, o dată avariția infiltrată în inima sea, omul nu mai vede nimicu înainte și, numai cugetă la nimicu altu de cătu și acumula averi enorme, a strângere capitale unele peste altele peintru satisfacerea unor trebuințe ce voru apare în nisice timpuri, ce de sigură nici o detă nu voru veni.

Pentru avarul ce posedă sume colosală, numai există familiă, rușină există amici; toți suntu alungați din naintea sea, de temă că și voru răpi averile de cari nu se îndrăgă a dispune, său că și vor reclama sume pentru a nu i le mai înapoia.

Avarul își concentrează totă activitatea, delul, admiratiunea, asupra unu singură obiectu din care elu face idealul său sublimu, înțintă unică și supremă care l'u pote apropia de creatoru, a "mari ūrul vieței, a "l'u face în fine fericitu; acestu obiectu prețiosu, acestu finitul alu dorințelor avarului, este aurul, care oră cătu s'ară înmulțit în palatele săle, totuși nu și va fi suficientu, de și nu va usa pote nici o detă de elu.

Bolnavul de avariția, ori cătu de avută ară fi, muncescă mai multă de cătu ori care, se abține de a și satisfac cele mai mari și absolute necesități ale vieței, fugă de societate ce și pare că l'u spoliajă, trăiesc retras, suferind cele mai însemnate privații, se abține de oră ce cheltuiala pentru unicul scopu de a se învănuști, de a strângere comori pe cari pote le va lasa în mâinile unor fi său rude ce le voru risipi în modu iraționalu ca și acela care le a acumulat.

Totu cugetările avarului, totu mișcările și tendințele acestei ființe brute ce se asemănă multă cu animalele inferioare nu suntu de cătu a aduna aură, averi; în somnul său, totu déuna întreruptă de visiunii fantastice, pare continuu că se vede atacată de fură, de violatori ai comorilor săle, cari suntu viața, idolul la care se închină cu celu mai mare respectu și venerație. Elu se desceptă adesea speriatu din somnul turburat de violatori imaginari și fictivi ai viaței săle, alergă în modu

este mareș, ce este săntă împlinire a datoriei! sum vesel și trist, serios și humoristic, grav și glumeț; plângu căte o dată asupra retelelor ce ne apasă, și rîd cu hohot de tôte lucrurile de rîst ce se petrec în societate. Arta a conciliat tôte aceste genere, și prin contrastele lor le-a împreunat în unul singur, care este generul meu, — generul artistului cântăreș. — Arta a născut o dată cu democrația, sororii gemene; ele aparțin același mame, — bunei noastre stămoșia Eva, care în natură săa de femeă, Dumnezeu s'o erte, negăsindu unu altu duoulea onu de cătă Adamu cu care să cocheteze, a cochetat chiaru cuntră șerpe. — Când Dumnezeu a creat pămîntul, elu a disu democrației: — „Vezi fi! și ca s'o facă să existe, și a dată ca să lupte cu nemurile, de sororii gemene nobleția talentului, a inteligenței, a muncii, a artei, a sciinței; a numit o nobleția geniului. Si din una din aceste sororii gemene, din democrația a născută libertatea; și din cea-lătă — din nobleția geniului, — a născută egalitatea. — Vă mirați de acăsta? Îmi pare rău! Acăsta este logica naturală a creației omenirei.

Dragi coconț ce 'n îngâmfare,
Văți creduță din ceru trântit
În acăstă lume mare,
Sunteți cu leoca loviți!
Nu 'n deajunsu ca din născare,
Din neamă mare-a fi eșită;
Omulu care minte n'are,
Va sfărși neprocopisit! (bis).

Oră ce neamă care trăescă,
Totu cu minte-a 'naintată!
Si cându mintea se tempește
Némul pere degradată!
Omulu care minte n'are
Ați rău de totu va trăi,
Căci déca 'n prostu din născare,
Va! Totu prostu elu va muri! (bis).

Hei, da! Biciușcă rîdendu și cântându moravurile și cercu a le îndrepta. — Iau tipuri trăinde în societate, le studiesu și le reproducă în partea loru cea ridiculă, ca să nu le imite și altit; — căci în adevăr omul este camu mai multă din natură lui, — maimuță intelligentă, și cându ridiculul, vicul, răul nu este biciuită, arătată, stigmatizată, omul se lasă a se prinde în lațurile lui și lu imită. — De aceia e să cantă, rîdă, și critică. Vădu unu ténér, care are instrucție, capacitate, merite, dăr care coruptă prin educație a secolului în care trăim și a moravilor în care ne amu deprinsu, n'are încredere nicăi în puterile, nicăi în credințele lui; nu crede nicăi în minunile inteligenței, nicăi în viitorul terit selle; ar voi să fie ministrul dăr nu a fostu nicăi pomognică de subță prefectură, și fiind că nu crede nicăi chiaru în elu enșu-ș, pentru că n'are principiu, se dă la postul săntului budgetu, cumu dice fratele Romanescu în Parapontul, și cutreeră prin anticamerile ministrului cerându unu

postu. Inhațu tipulu; îndată facă o canțoneta și 'lău arătu publicului leită poseclitu. (Imitându unu ténér postulantă umilită și arogantă cu mănila la peptă incovoiată dăr cu capulă în susu cantică:)

Sum ișteță și prea 'nvățătu
Dăr mă vădu neprocopisită!
Si vă ceru unu postă în Statu
Fie chiaru cătă de 'njosită.

Potu să fiu 'unu diplomată,
Lumea să facă a petrece,
Amăgind'o ne'ncetătu
Cu regată cu apă rece!

Potu să fiu chiaru deputată,
Să susținu cu elocință
Biru, ce ne a 'mpovărată,
Concesii, gheșestă, licență.

Potu fi prefectă iscusită,
Si 'n districtele mănose
Din tôte se daă profită,
Rođendu și eū ce-va ose.

Potu să fiu și inspectoră,
Si 'n finanțele bogate
Inspectându-le cu-amoră
Să ciordescă ce-va din tôte.

In sfârșită spre-a isbuti
Mă juru, domnule ministru,
Că sum gata de a 'mplini
Chiar și misiună sinistre.

Si vădendu-mă biciuindu astfelu tineriș cari arău voi să facă și ei ca acela, să rușinești a două di, și de unde arău putrezi în politia secretă, să apucă de o muncă onestă și își facă o carieră demnă.

Vădu unu bătrână rău năravitoare care n'a respectat nimică din tradițiile bătrânilor noștri; unu bătrână pentru care teră a fostu o moșia și națiunea vacă cu lapte pe care a mulso, setosă de putere ca să sugrumie drepturile și libertățile poporului, ca să sece invorele bogăției naționale și ca să odea napo la epoca chilipirilor și a privilegiilor! Oh aci suntu fără cruce, pentru că la bătrânu rău năravito nu este speranță de îndreptare și 'n cantică (imită unu bătrână fiorosă)

Sumu forte plictisită
Cu pursuivarisă;
Cu aist neamă răsvătită
No scotu eū la ivelă.

Déca să ţinu locmaoa
Mă regularisescă;
Si strigă că libertaoa
E să respectărescă
Mușiu Democratescu
Io gazete 'mă arătă
Că cu gheșestorescă
Tera se exploată.

De conservarisescă
Privilegiuri trezite,
Si cameră ciocoite
Déca le ticluescă,
E totu nemuljumire
La toți pricinașescă
Si 'n regularisire
Nu potu să isbutescă!

Dăr ténérul desfrenu, care petrece viața curtenindu femei care plătescă amoruri tocmită cu atâtă pe lună, și care și văndu inima pe cătă va nefericiti napoleoni ce li se aruncă ca la aceia ce suntu lachei de dragoste.

Lui și cantică astu-felu:

E să suntu ténér elegantă,
Dragostea mi-e de văndare,
Voiu fl ală celor amanți,
Care-o da unu preciu mai mare!
Voiu să intru la stăpenea,
S'o iubescă, s'o adoreză
Fie slăta și bătrâna,
Doru să potu s'o speculeză.

Si din sume rotunjore
Ce dibaci voiu scamota,
Cu-alte amante răpitore
La petreceri mă voiu da!

Dară de mine ruinată
In curându cându ea va fi,
La alta voiu cătă 'ndată
Altă norocă a mai găsi.

De! moravuri sociale, și fapte politice tôte intră în domenul meu, tôte suntu supuse criticei artistului cântăreș. Voesce cine-va să germaniseze teră și acordă gheșesturi ruinătoare sub formă de concesiuni, viu cu *herr von Kalikenberg*, propună unu grosser concession von fabrick de cărănată și bere la dumner-fostră.

Si vă cantică:

E destul să aduci în teră
Două rânduri din afară, et. et.

Vinu suvenirile gloriose ale unu trecută de luptă și de mărire națională, văducă aminte de Tudor Vladimirescu, și ca să biciuescă totu d'odata ingratitudinea omenescă, vă spună cu inima empatonată și cu lacrimi în ochi:

Cine zace în uitare
In acestu ingrată pământu,
Fără cruce fără floră,
Fără lacrimi pe pământu?

Este Tudor, e oscénul
Ce 'nspăimântă pe păgână.
E voinicul, e olténul,
Este Tudor Domnul română.
Plângă poporul nenorocită,
Plângă, căci Tudor a perită!

Israelitii voescă să cutropescă némul românescă, ceru drepturi civile și politice fără a le fi meritătă mai întâi prin identificarea loru cu Români în simțimente naționale, în aspiraționă patriotică, în cugetări de libertate și de respectare a drepturilor Românilor, viu și eū cu o satira chiaru nemțescă și le arătu cine suntu prin *Gott wie talent!*

In sfârșită, vine vorba de păsurile teret năstre. Totu eū sum aci să vă spună. Ah! Luati séma Români cu inimă onestă și iubitore de patrie, luati séma fiu bună, ai Români și nu lăsați fi vitregi se o sfâșie! Sustineți susu și tare libertatea, naționalitatea, drepturile dobândite! lăsați urele și pasiunile personale, puneti toți totul pentru teră, și scăpați-o din primejdia!

Română, inimă bărbată,
Sufletu mândru vitejescă,
Tera cându e-amenzata
E să de densa vă vorbescă!

Nu poate fi umilită,
România co iubescă!
Si cându ea suspină tristă
E să de densa vă vorbescă!

Nu! nu poate ca să piară
Némul falnicu Românescă!

Si cându răul este 'n teră,
E să de densa vă vorbescă!
Nu! nu poate a fi sdobrită
Libertatea, dreptul sănă,
Si cându ele suntu strivite
E să de densa vă vorbescă!

Pentru că da, domnelor și domnilor! E să sum artistul cântăreș, și oră care să mai fie încă loviriile ce voră cătă se mă dobore, în esercițiul artelor mele, e să voi urma cu o stăruință nestremutată misiunea mea și o voi împlini:

Lovindu moravuri nebune,
Ridiculi, viciuri și rău,
Cântându fapte mari și bune,
Asta este rolul meu!

Cântă lumina, veritatea,
Tera mea și dreptul său;
Susținu justul, libertatea,
Asta este rolul meu!

Pantazi Ghica.

ULTIME SCIRI

Marsilia, 7 Ianuariu. — Trenul care conduce pe Alfonso XII a sosit aci fără incident.

Prefectul, generalul, oficerii de ordonanță, secretarul general și cele alte autorități erau prezintă; de asemenea și marighisul de Molins, ministrul de marină al Spaniei; consolul și vice-consolul Spaniei, oficerii marinei Spaniole, deputații din diferite corpuri de armă și totă colonia spaniolă.

Madrid, 5 Ianuariu. — Demisiunea generalului Moriones n'a fostu priimită.

Generalele Loma a trimis aderarea sa guvernului.

Decorațiunile și titlurile de nobilă voră fi restabilite.

Memorandumul adresat puterilor străine a fostu aprobat.

Roma, 7 Ianuariu. — *Liberta* spune că cele mai multe puteri suntu de acord cu circularea d-lui de Bismarck, pentru conducta ce trebuie să țină în casul cându se va aduna unu conclaviu.

Berlin, 7 Ianuariu. — *Reichsanzeiger* publică o ordonanță regală, care convocă Landstagul prusian pentru 16 Ianuariu.

Paris, 8 Ianuariu. — Propanurea d-lui Casimir Périer, relativă la organizația Republicii ca guvernul definitiv al Franției a fostu discutată la 23 Iuliu trecută prin urmare, la 23 curîntă densă va putea reveni cu folosu înaintea Adunării naționale. D. Casimir Périer e ste sorte decisă să reproducă propunerea sea.

Se vorbesc într'unu modu vagă de simpatie Prusiei pentru don Alphonso. Se mai dice că Bazaine n'ară fi străinul manoperitor cari au adus restaurarea monarhiei în Spania.

Athena, 8 Ianuariu. — Unu duel cu pistolul a avut loc între consulul rus și celu italianu. Primul a fostu rănită.

LIBRARIA SOCEC & COMP.

Recomandă, ca celu mai nemerită daru de anul nuo pentru copii în vîrstă de la 6—10 ani, seria apărută până acum din *Mica bibliotecă ilustrată* și care se compune precum urmează.

Istoria lui Iosif—Robinson crusoe—Cotoiul înălțat—Jupan Bănică Vulpoiul—Fetiță cu Boneta roșie—Copii în Pădure—Toma piticelul—Principesa fermecată—Tigrul păcălită—Unu prânz în lumea cainilor.

Prețul fie cărei broșure 2 lei 50 banii de vîndare la totle librăriile din teră.